

VALLOMÁS A PORTRÉ-INTARZIÁKHOZ

Katonasorsom hozta? A táborban került kezembe egy képeslap, benne a nyilatkozat: „Portré-intarziát nem lehet csinálni.” Akkor már készen volt az első ilyen munkám, egy albumborító. Bizonyítani akartam, szabad időm használatként egymást követték a portré-intarziák. Ellenőrzésként először a legismertebbekről, ebben a sorrendben: Ady, Robeson, Greco. Úgy éreztem, rácsáfolok az újságcikkekre. Ezt mondták ösztönző társaim, ismerőseim is. Azóta mind nagyobb kedvvel művelem ezt a munkát.

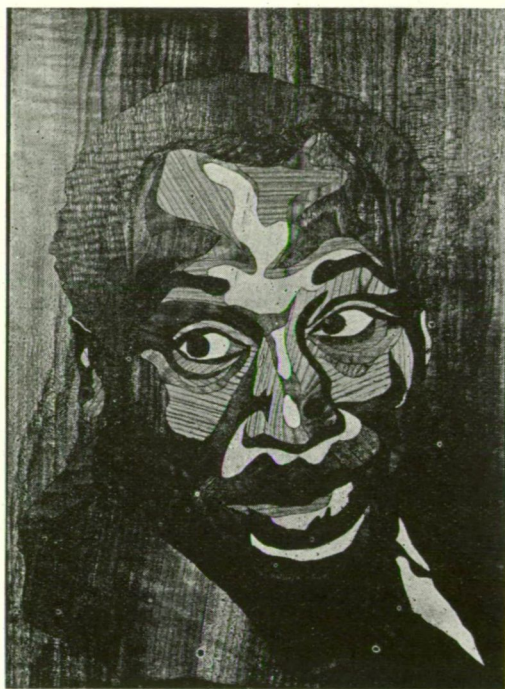
Aki a szakmámat kérdezi, látván a szobám falán sorakozó intarziákat, meghökken. Egy gépész szaktechnikus? A kérdésre adandó választ magam is csak találgatom. Talán így: az acél az erő, a fa az érzelemdús szépség.

A legtöbb ember becsülettel elvégzi hétköznapi munkáját — én is így teszek. Ezután az egyik moziba, a másik színházba, múzeumba megy, szórakozni jár társaságokba. Tovább semmi más. Én mindezt kedvelem, de úgy osztom be a rohanó időt, hogy mindig több maradjon belőle a fával való társalgásra.

Szeretnék perfekt beszélni a fa nyelvén.

KONDOROSI SZABOLCS

JULIETTE GRECO

PAUL ROBESON